

Тогазъ момиченцето не могло вече да се сдържи и току-шо искало да се наведе къмъ каничката и да пие, веднага вратата се отворила, влѣзълъ пжтникъ и поискалъ водица да се напие. Момиченцето си прѣгълтнало плюнкитѣ и поднесло на пжтника каничката. Но веднага отъ нея изкочили седемъ голѣми брилянти и потекла голѣма струя чиста и прѣсна вода.

Седемтѣхъ брилянта почнали да се издигатъ все по-високо и по-високо, издигнали се на небето и тамъ засветѣли като голѣми ясни звѣзди. Оттогазъ и досега на тѣзи звѣзди казваме „Голѣмата мечка“.

Двама брата.

(Приказка отъ Л. Толстой.)

Двама брата пжтуваха заедно. Кждѣ пладнѣ тѣ легнаха да си починатъ. Когато се събудиха, забѣлѣзаха близо до тѣхъ единъ камъкъ съ нѣкакъвъ надписъ. Тѣ прочетоха надписа и ето що узнаха :

„Оная който намѣри този камъкъ, нека трѣгне низъ гората къмъ изтокъ; по пжтя си той ще срѣцне рѣка — да я прѣмине; на другия брѣгъ ще види мечка съ мечета: да вземе мечетата и да избѣга въ планината, безъ да се обрѣща. Тамъ ще види една кжща, и въ тази кжща ще намѣри щастието си“.

Тогава малкиятъ братъ каза на голѣмия.

— Дѣ идемъ заедно, може би ще успѣемъ да прѣминемъ тази рѣка, да вземемъ мечетата, да ги занесемъ въ оная кжща и да намѣримъ двама щастието си.

Но голѣмиятъ отвърна: